

DEN "D" - JAKO DEBIL

Ášter½, 29 leden 2008

Začalo to ráno jednou fackou a pak se to se mnou vezlo; a poměrně dost dlouho. Tu facku jsem dala já a schytala ji dcera a to i přes moje celkem liberální výchovné metody. Ale prostě se všechny mocné negativní síly spojily proti mně a když se k tomu přidala jedna další svihárnice, všechny vygradovalo v nepříjemné a poněkud ušlechtilé plesknutí. Červený otisk na pravé tváři (jsem leváka) se na mně pak ksichtil celé ráno. Jako by to nestačilo, podobně kyselé nasadila i moje matka, když přišla, a i když neřekla ani slovo, její tichá výčitka mi šla do uší: "hrozná matka, jsi hrozná matka, jsi hrozná matka ..." To vše samo o sobě bych asi rozchodila, ale přidalo se přímé nevydání (vzhledem k mému pokročilému a dost nepohodlnému těhotenství) a ranní usněná přímá byla na světě. No splácalo se páté přes deváté, včera nově i z pravé strany. Ukázněné dítě ve pochopitelně vzpíralo jakékoliv kritice mých výchovných postupů. A to je, když si vzpomenu na drsné výchovné metody mých rodičů... Prostě - den Debil jak vyvíjí. V práci jsem si jak tak náladu vyladila na neutrální, a konci pracovní doby jsem začala cítit příjemné zmírání. Dostala jsem totiž výplatu a "hrozně" si potřebovala koupit nové boty. Inu, něco pozitivního musí být... Čirou náhodou jsem v obchodě potkala po hodnou dobu svoji bývalou spolužačku ze základní školy, Martu. Mála s sebou svou asi osmiletou dceru. Holčička kolem sebe hleděla tak nějak nedvěřivě, nemluvila, ani nepozdravila. Marta ji ze zadu stála pohledek: "Neumíš pozdravit?" Čekala jsem, že pípne "dobrý den", místo toho se ale po Martě ohnala a vztekle zasyčela: "Dráko". Marta jí na to opáčila: "Smrade." Láskyplný rozhovor dcery a matky - napadlo mě okamžitě, co má ale přímá, byl fakt, že Marta nevypadala, že by ji to nějak vyvedlo z míry. Zkouším si boty, ona si přisedla na bobek a začala si stávkovat na dcerku: "Scaron;ak's to viděla sama, je to scaron;ivák. Neposlouchá mě, drzá je, jak stádo opic. Už dvakrát jsem ji zmlátila tak, že se poch*ala." No, teď už jsem na ni vyvalila oči a to je, než jsem stačila jakkoliv reagovat, její svůj monolog dokončila: "Mám nějakou tvrdou ruku, asi z házené. Nebo co." Nakonec se zeptala, jak zvládám ty svoje smrady. Podle pravdy jsem přiznala, že někdy taky ne, že na ně občas hulákám, a že výjimečně dostanou, ale jinak jsem spíše pro vlídný a láskyplný Te se jako na Maršana na mně zas dívala Marta: "A tomu jako věřím, jo?" a jakoby se nechumelilo pokračovala dál: "Já to z ní vymlátím, je to suk, ale já to z ní dostanu, podívej se, jak na každého zahlíží." Nápadná podoba matky a dcery, napadlo mě. "Ale ty asi nemáš takové problémy, že?" Pomyslela jsem si, že bych se nedivila, kdyby jí dcera jednou v noci rozbila hlavu. Marta asi pochopila, že jejím stínem na dceru nedostalo patřičného pochopení, a tak raději změnila téma. Chvilku jsme se bavily, tak jak o věcech, o práci, o botech, o nakupování - a pak mi už jel trolejbus a já Martu i s její dcerkou (které mi bylo docela upřímně líto) s úlevou opustila. Doma jsem s láskou obejmula svou dceru a svatošvatě si slíbila, že přímě raději vytáhnu vašechu a zmaluju jí zadek. Paula